

ROOS.
(Foto
Alex Beckers,
Haarlem)

„Ja, daar,” zei de stem. „Hij was natuurlijk weer stomdronken. Wij hebben ons best gedaan, dat het niet in de kranten kwam, maar zijn oude vader weet het. Een kerel als hij is een schande voor de stad en moest eigenlijk ergens opgesloten worden. Dat zal dan ook met hem gebeuren, zodra hij hier ontslagen wordt. De rechter vertelde het mij.”

De rest ging voor Gifford verloren, omdat de dokter verder de gang inliep. Maar het was genoeg. Dat kwam meer overeen met de waarheid. Hij kon een held zijn geweest en een bron van dankbaarheid en verwijt voor de schitterende Juno, die juist zijn kamer had verlaten, maar voor zijn vader, rechter Derring, was hij dat slechts geweest, toen hij in Frankrijk was; daarna was de luister van die heldhaftigheid getaand.

Het besluit van Gifford's vader, om hem naar een sanatorium te brengen voor een heel jaar, was geen bestraffende maatregel. Niets daarvan! De rechter voelde, dat dit de eenige hoop voor redding was. Geen blijde hoop, maar toch een hoop... de eenige!

Gifford kende die onverbiddelijkheid bij het nemen van besluiten, die gemaakt had, dat zijn vader een der meest gezochte rechtsgeleerden was geworden. Hij wist, dat er geen appél was, geen verzachtende omstandigheid. Neen, al had hij een heele autobus vol kinderen tegengehouden vlak voor den sneltrein en was hij terwijl hij dat deed, neergeworpen en half verpletterd! Het ziekenhuis was er om zijn lichamelijke kwetsuren te genezen, en als dat gebeurd was, zou er een duur sanatorium gevonden worden om zijn geestelijken toestand te herstellen.

Gifford bemerkte nu, dat het avond werd. Het raam van zijn kamer stond open en een flauwe bloemengeur kwam langs het scherm. Dit scheen overeen te komen met het laatste, dat hij zich helder kon herinneren, dat hij n.l. bij het polospel van zijn ponny was geworpen. Hij was op zijn hoofd te land gekomen en heelemaal buiten westen geraakt en nu herinnerde hij zich, dat men hem had geholpen en een half maatje volmaakt overbodigen sterken drank in zijn keel had gegoten. Hij was toen, dat erkende hij nu ook, te dronken geweest om te spelen; zeker was er intusschen heel wat gebeurd, terwijl hij in dezen toestand verkeerde.

Een vreeselijke gedachte kwam in zijn nog nevelig brein. Dat gooide zijn theorie omver. Omdat hij een held was geweest bij het polospel, een held in den oorlog als vliegenier, kon hij niet

voorbijrijden. Maar het antwoord bereikte hem en gaf hem het gevoel van langzaam in een afgrond te glijden.

„Drucy, lieveling, je liefde voor je man is te mooi en te kostbaar om je gedachten in die richting te laten gaan.” De stem van de hoofdverpleegster was goedig maar streng. „Daarbij moest een christelijke vrouw, zooals je bent, beter haar plicht kennen, dan om met God te twisten. Wat hij ons overzendt, moeten wij aannemen met geloof en nederigheid.”

Nu gingen beiden naar de deur en Gifford voelde een sensatie, die hem diep bedroefd maakte. De gedachte, dat die vrouwen in de verkeerde kamer gekomen waren, had nu voor hem geen waarde meer. De schoonheid en beminnelijkheid, die voorbij zijn bed gingen, waren het eigendom van een ander, van iemand, die bemind werd.

Toen kwam het vaag in hem op, dat hij misschien een ongeluk had gekregen, terwijl hij bezig was die vrouw een dienst te bewijzen, waarvoor zij later zichzelf gispte en het zich verweet. Toen zij door de deur ging, zei zij met die zachte, gedempte stem, die zoo geheel harmonieerde met haar bekoorlijk uiterlijk:

„Het is evenzeer voor mijn kinderen als voor me zelf, Anna. Och, mijn vrienden hebben altijd gezegd, dat ik te erg verliefd was. Het huwelijk kan soms iets vreeselijks zijn.”

Gifford haalde diep adem. Zoo, dat was ten minste iets. Zij hadden niet den verkeerden patiënt bezocht. De hoofdverpleegster, directrice of wat zij ook mocht zijn, moest toch wel alles weten, wat er in haar ziekenhuis omging. Misschien had hij een van de kinderen van die bekoorlijke moeder weggerukt voor een auto of iets dergelijks. Wat het ook was, één ding was zeker... zij had niets met hem te maken.

Zijn gedachten werden opeens in een andere richting gestuurd door de stem van wat klaarblijkelijk een jonge interne dokter was, buiten de deur in de gang.

FLIRTATION. (Foto Alex Beckers, Haarlem)

(Mooie foto's van amateur-fotografen onder onze lezers zullen wij voortaan wekelijks, onder vermelding van den naam der inzenders, gaarne plaatsen. Wij verzoeken de foto's af te drukken op glanzend of half-glanzend papier. Met het oog op de omslachtige administratie kunnen wij geplaatste foto's niet retourneren; foto's, welke niet voor plaatsing in aanmerking komen, worden p. o. teruggezonden.)

